

at så är deras båg. Som et timglas ut-
rinner, som watten i et rida.

11. Det nu min tröst mänd blifwa, hwad
Paulus skrifwer om, Man bör sig ej til
sticker gifwa om man wil lefwa from, Men
äter jag det finner, han skrifwer ytterlig
Görån naturen brinner så må du gifta dig.

12. Til slut wil jag din önska, at fröja,
das hwarje dag. Och at du måtte grönsla
med frukt af bägge slag, Ensam förnögd
jag lefwer, fast jag nu ingen ser. Jag wet
at Gud upskrifwer hwilken orsaken är.

13. Adjo min söta ängel, jag mer ej ta-
la kan, Tack för det jag feel dricka, ätticka
ur din hand, Renskt win jag til dig bivit
ut mit hjertats glas, Nu har du alt ut-
druckit och slagit det i fräs.

14. Orkar ej mer skrifwa, min hand
hör blir så tung, Men lemna det at blif-
wa allsammans til en stund, Då wi skole
framkomma at swara hwar för sig, Hwar
lön före sig bekomma för handel emot mig.

15. Wisan Commun'ceras en wän som
wederhör, Af mig ej reser'eras des namn
och Caraktär, Det närmsta hör mit sinne
at jag har haft en wän, Som aldrig går
ur minne, Barwal med dig.

* * *

W I S A,

Om

Ungfarlen

Som blef bedragen

Af sin

Slida.

* * *

Exemplaret kostar Ser Runstaden.

S E N D E S P E M,
Tryckt hos Andreas J. Sylvenstus, 1801.

at så är deras båg. Som et timglas ut-
rinner, som watten i et rida.

11. Det nu min tröst månd blifwa, hwad
Paulus skrifwer om, Man bör sig ej til
Sticker gifwa om man wil lefwa from, Men
äter jag det finner, han skrifwer ytterlig
Gördu naturen brinner så må du gista dig.

12. Til slut wil jag din önska, at frdg,
das hwarje dag. Och at du måtte ardniska
med frukt af bägge slag, Ensam förnög
jag lefwer, fast jag nu ingen ser. Jag wet
at Gud upskrifwer hwilken orsaken är.

13. Adjo min söta ängel, jag mer ej ta-
la kan, Tack för det jag seel dricka, ätticka
ur din hand, Menstt win jag til dig burt
utt mit hjertats glas, Nu har du alt ut-
druckit och slagit det i frag.

14. Orkar ej mer skrifwa, min hand
hör blir så tung, Men lemnar det at blif-
wa allsammans til en stund, Då wi skole
framkomma at swara hwar för sig, Hwar
lön före sig bekomma för handel emt mig.

15. Wisan Commun'ceras en wän som
mederhör, Af mig ej reser'eras des namn
och Caraktär, Det närmsta hör mit sinne
at jag har haft en wän, Som aldrig går
ur minne, Garwål med dig.

* * *

GS 183

En ny utkommen

W I S A,

Om

Ungkarlen

Som blef bedragen

Af sin

Slida.

* * *

Exemplaret kostar Ser Rånstaden.

S E N D S O M,
Tryckt hos Andreas J. Sylvensus, 1801.

1.

Nu nödgas jag at skrifa uti min enstiga
het, Min tid dermed fördrifta som
mig städs gör förtret. Jag tror min gråt
och suckan den på dig drabba må. Jag
wet at Herren tuktat de stolta hjertan så.

2. Fast jag dock är beswiken utaf ditt
stolta mod, om du mig har begripit och
fångslat så min tro, vet jag et sorgfult sin-
ne öfwer din trolöshet. Du bär i hjertat
inne, ja Herren det fast wet.

3. Jag bar till dig gladt hjerta, du dig
ock wiste så, Dermed gör du mig smärta
och min bedraga må; Sen du mit hjerta
wunnit du ditt ifrån mig tog, En annan
har det funnit, hwär öfwer grannen loq.

4. Et mände mig förtrota, du twiflar
på min tro. Af din tro må du skryta, min
tro nu hos dig bor, Tröstad i dig ej sin-
nes, fast än mig lofwat war, Jag ber,
dra dig til minnes, hwär wi förr talat har.

5. Min trohet du försporde af mig i
wänlighet, Du mig det samma gjorde, fast
du mig sedan swel; Men detta blir min
dra

dra at stadigt bli i tro, Du lått dig det
af lära, intaga samma ro.

6. Om jag det sinne weta, hwad jag
förbrutit har, Så lund den sorg bli lat-
tad, som jag i hjerta brar. Men du det
mig ej ständer, ditt hjerta är hårdt som
sten Och utaf falskhet blänker, mot all min
kärlek ren.

7. Fast jag är fattig worden så tror jag
wid Guds hand, Mig sedan ges på jorden
så wäl som på sjöstrand. Jag tror han
mig wäl föder, så wäl som andra djur,
När jag lefwer förnögder, uti min fatabur.

8. Gärwäl min stolta lilla jag af dig af-
sted tar, Med andra må du smiltä, det
basta du lårt har. Men gör ej så mot
många, som du har gjordt mot mig, Då
lär du ingen fånga, jo bara en liten tid.

9. Sål upprå järn mänd bita, men du
fast wärre är, Diamanten glaset ritar, en
droppa stenen tår, Min bön jag ödmjukt
beder utaf dig för god ord, Till stoft jag
blir lagd neder, med ditt hetsliga mord.

10. Gräkt upp i gossar alla, uti Er ung-
doms tid, Men Er jag mänd befalla på
Glickor sätt ej lit; To såkert jag det finner,
at